NORAKSTS
Lieta Nr.A42489405
(A-0060-09/2)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 12.janvārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis M.Mednis,
piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātā Valsts ieņēmumu dienesta pilnvarotajam pārstāvjiem Andrejam Tihomirovam un Evitai Kuzmai,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *L.K.* pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2005.gada 24.novembra lēmuma Nr.19/31932 atcelšanu, un tiesa konstatēja turpmāk norādīto.

Aprakstošā daļa

[1.1]
VID Vidzemes reģionālā iestāde no 2005.gada 1.jūlija līdz 5.augustam (ar pārtraukumu no 2005.gada 2. līdz 15.jūlijam) veica kompleksu nodokļu auditu fiziskai personai *L.K.* par 2002., 2003. un 2004.gadu. Papildu nomaksai budžetā tika aprēķināti un VID Vidzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces I.Riebas 2005.gada 5.augustā pieņemtajā lēmumā Nr.13.2.-16.1./9125 nomaksai budžetā noteikti Ls 75 455,98, no tiem: iedzīvotāju ienākuma nodoklis par 2002., 2003.gadu Ls 8541,62 un soda nauda Ls 8541,62, pievienotās vērtības nodoklis (turpmāk - PVN) par 2002.gada septembri, decembri Ls 1363,05, 2003.gada janvāri, februāri, aprīli - novembri Ls 29 329,21 un 2004.gada februāri - augustu, novembri, decembri Ls 27 680,48. Turklāt ar minēto lēmumu tika noteikts 2004.gada zaudējumu samazinājums Ls 9012,02 apmērā.

Nepiekrītot papildu nomaksai budžetā noteiktajiem maksājumiem, pieteicējs VID Vidzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces I.Riebas 2005.gada 5.augusta lēmumu Nr.l3.2.-16.1./9125 apstrīdēja VID Vidzemes reģionālās iestādes direktoram.

VID Vidzemes reģionālās iestādes direktora v.i. E.Freimanis izskatīja *L.K.* sūdzību un 2005.gada 30.septembrī pieņēma lēmumu Nr.4.-8./l 1386, ar kuru atstāja negrozītu minēto VID Vidzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces I .Riebās lēmumu.

Nepiekrītot VID Vidzemes reģionālās iestādes direktora v.i. E.Freimaņa 2005.gada 30.septembra lēmumam Nr.4.-8./11386, VID ģenerāldirektoram adresētajā sūdzībā *L.K.* lūdz to atcelt.

Pārbaudes materiālos (audita pārskatā Nr.23-2005-093) minēts, ka atbilstoši VID rīcībā esošajai informācijai *L.K.* Latvijā ir ievedis un Ceļu satiksmes drošības direkcijā

(turpmāk - CSDD) uz sava vārda reģistrēja 2002.gadā 4 automašīnas, 2003.gadā 17 automašīnas un 2004.gadā 8 automašīnas. Turklāt minētā persona iegādājās automašīnas arī Latvijā, reģistrējot tās CSDD uz sava vārda, t.i., 2002.gadā - 1 automašīnu, 2003.gadā - 5 automašīnas un 2004.gadā - 6 automašīnas. VID Vidzemes reģionālā iestāde konstatēja, ka pēc tam šīs automašīnas tika pārreģistrētas uz citu personu vārda.

Izvērtējot tās rīcībā esošo informāciju, VID Vidzemes reģionālā iestāde noteica, ka lietas faktiskie apstākļi liecina par regulāru, sistemātisku darbību, kas atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta 1.[1]daļai ir klasificējama kā saimnieciskās darbības veikšana un no tās gūtie ienākumi ir pakļaujami aplikšanai ar iedzīvotāju ienākuma nodokli.

Lai izzinātu, par kādu vērtību *L.K.* pārdeva automašīnas, VID Vidzemes reģionālā iestāde pieprasīja sniegt nepieciešamo informāciju personām, kuras iegādājās šīs automašīnas. Tā kā atsevišķas personas nesniedza VID nepieciešamo informāciju, tad VID Vidzemes reģionālā iestāde *L.K.* auditu veica, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestās daļas 3. un 9.punktu, t.i., VID Vidzemes reģionālā iestāde minētajai fiziskajai personai 2002., 2003. un 2004.gadā gūtos ienākumus no automašīnu pārdošanas noteica uz aprēķinu pamata, ņemot vērā automašīnu mazumtirdzniecības izmaksu rentabilitāti pēc Centrālās statistikas pārvaldes apkopotajiem uzņēmumu un uzņēmējsabiedrību 2002., 2003.gada finanšu analīzes rādītājiem Latvijā. Atsevišķos gadījumos VID Vidzemes reģionālā iestāde *L.K.* transporta līdzekļu realizācijas ieņēmumus noteica, izmantojot pretpārbaudēs iegūto informāciju par fiziskām un juridiskām personām pārdoto automašīnu vērtību.

VID Vidzemes reģionālā iestāde, izvērtējot tās rīcībā esošo informāciju un nosakot automašīnu pārdošanas cenu pēc aprēķinu metodes, secināja, ka *L.K.* Gada ienākumu deklarācijā nav uzrādījis gūtos ieņēmumus no automašīnu realizācijas 2002.gadā Ls 19 159,76 apmērā, 2003.gadā Ls 162 940 apmērā un 2004.gadā Ls 153 780,48 apmērā.

Savukārt izdevumus, kas saistīti ar automašīnu realizāciju un ir uzrādāmi attiecīgā taksācijas perioda Gada ienākuma deklarācijā, VID Vidzemes reģionālā iestāde noteica pēc tās rīcībā esošās informācijas (muitas deklarācijās uzrādītā automašīnas vērtība, uz robežas nomaksātie nodokļi u.c.), un tie ir: 2002.gadā Ls 15 354,39, 2003.gadā Ls 132 002,27 un 2004.gadā Ls 162792,5.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 7.pantu, 11.panta otrās daļas 1.punktu, 11.panta trešo daļu, kā arī 31.3panta pirmo daļu, VID Vidzemes reģionālā iestāde *L.K.* papildu nomaksai budžetā aprēķināja iedzīvotāju ienākuma nodokli par 2002.gadu Ls 807,19, par 2003.gadu Ls 7734,43 un soda naudu Ls 8541,62.

Pārbaudes materiālos norādīts, ka atbilstoši VID rīcībā esošajiem datiem automašīnu realizācijas apjomi, t.i., darījumu vērtība pārsniedza Ls 10 000 robežu 2002.gada 21.maijā (automašīnu pārdošanas kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā). Tāpēc *L.K.* tika noteikts, ka saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 3.panta trešo daļu tam līdz 2002.gada 21.jūnijam VID bija jāreģistrējas kā ar PVN apliekamajai personai.

Tā kā *L.K.* nebija reģistrējies PVN maksātāju reģistrā un par automašīnu piegādēm nebija aprēķinājis, kā arī nomaksājis budžetā PVN, tad VID Vidzemes reģionālā iestāde, pamatojoties uz likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1.panta 1. un 2.punktu, 2.panta

otrās daļas 1.punktu, 5.panta pirmo daļu un 35.panta trešo daļu, veiktajām preču - automašīnu piegādēm nodokļu maksātājam papildu nomaksai budžetā aprēķināja PVN par 2002.gadu Ls 1363,05, par 2003.gadu Ls 29329,21 un par 2004.gadu Ls 27680,48, kopsummā papildu nomaksai budžetā *L.K.* tika noteikts PVN Ls 58 372,74.

Izvērtējot pārbaudes materiālus un sūdzībā minētos argumentus, konstatēts, ka *L.K.* ir veicis saimniecisko darbību likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" un likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" izpratnē.

Saskaņā ar VID un CSDD rīcībā esošo informāciju, *L.K.* Latvijā ieveda un reģistrēja 2002.gadā 4 automašīnas, 2003.gadā 17 automašīnas un 2004.gadā 8 automašīnas. Savukārt Latvijā nodokļu maksātājs iegādājās un reģistrēja 2002.gadā 1 automašīnu, 2003.gadā 5 automašīnas un 2004.gadā 6 automašīnas. Pārbaudē tika konstatēts, ka minētā persona šīs automašīnas pēc neilga laika CSDD pārreģistrēja uz citu personu vārda.

Transportlīdzekļu reģistrēšana CSDD apstiprina attiecīgās personas īpašumtiesības uz to, savukārt transportlīdzekļa pārreģistrēšana uz citas personas vārda - īpašumtiesību maiņu. Sūdzībai netika pievienoti dokumentāri pierādījumi, kas ļautu izvērtēt īpašumtiesību maiņas būtību un raksturu konkrētajā gadījumā. Tāpēc uzskatu, ka VID Vidzemes reģionālajai iestādei bija pamats automašīnu pārreģistrēšanu no *L.K.* vārda uz citu personu vārda kvalificēt kā to pārdošanu.

Ņemot vērā minēto, secinu, ka *L.K.* darbība, sistemātiski ievedot un realizējot Latvijā automašīnas, atbilst Komerclikuma 1.panta trešajā daļā un likuma „Par uzņēmējdarbību" 1.panta noteiktajai saimnieciskās darbības veikšanas definīcijai.

Tā kā 2002., 2003. un 2004.gadā *L.K.* nebija VID deklarējis minētajā laika periodā gūtos ienākumus no saimnieciskās darbības (ienākumus no automašīnu pārdošanas), tad VID Vidzemes reģionālā iestāde bija tiesīga, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestās daļas 3. un 9.punktu, *L.K.* iedzīvotāju ienākuma nodokļa un PVN maksājumus noteikt uz aprēķinu pamata, izmantojot nodokļu administrācijas rīcībā esošos datus.

Ņemot vērā VID rīcībā esošo informāciju, *L.K.* iegādāto automašīnu vērtība (ņemot vērā arī muitas deklarācijās norādīto vērtību, samaksātos nodokļus un citus izdevumus) 2002.gadā bija Ls 15 354,39, 2003.gadā-Ls 132 002,27 un 2004.gadā-Ls 153 780,48.

L.K. pārbaudei nav uzrādījis dokumentus un VID rīcībā nav informācijas par visu minētās personas iegādāto automašīnu realizācijas vērtību. Tāpēc tajos gadījumos, kad automašīnu pircēji VID sniegtajos paskaidrojumos nav norādījuši iegādāto transporta līdzekļu iegādes vērtību, VID Vidzemes reģionālā iestāde šo automašīnu pārdošanas vērtību noteica pēc Centrālās statistikas pārvaldes apkopotajiem radītājiem par automašīnu mazumtirdzniecības izmaksu rentabilitāti (likuma „Par nodokļiem un nodevām" $23.^{2}$pantaceturtās daļas 3.punkts).

Izvērtējot lietā konstatētos faktus un VID rīcībā esošo informāciju, tika noteikts, ka *L.K.* 2002.gadā no automašīnu pārdošanas ir guvis ieņēmumus Ls 19 159,76 apjomā, 2003.gadā - Ls 162940 apjomā un 2004.gadā - Ls 153 780,48 apjomā.

Tā kā 42 automašīnas 2002. - 2004.gadā tika reģistrētas uz *L.K.* vārda, bet pēc tam uz citu personu vārda, kas liecina par īpašumtiesību maiņu, tad pamatots ir VID Vidzemes reģionālās iestādes secinājums, ka atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1.panta 2.punktam ir notikusi preču piegāde - darījums, kas izpaužas kā īpašuma tiesību

uz lietu nodošana citai personai, lai tā varētu rīkoties ar lietu (īpašumu).

Saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta otrās daļas 1.punktu preču piegāde ir ar PVN apliekams darījums.

Tātad *L.K.*, 2002. - 2004.gadā realizējot automašīnas, ir veicis minētā likuma izpratnē ar PVN apliekamus darījumus (preču piegādes).

Nodokļu maksātājs VID nebija reģistrējies kā saimnieciskās darbības veicējs, kā arī nebija VID reģistrējies kā ar PVN apliekamā persona.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 3.panta trešajā daļā (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004.gada 1.maijam) un piektajā daļā (redakcijā, kas ir spēkā no 2004.gada 1.maija) noteikts - ja fizisko un juridisko personu un šādu personu ar līgumu vai norunu saistīto grupu vai to pārstāvju ar nodokli apliekamo preču piegāzu un sniegto pakalpojumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā sasniegusi vai pārsniegusi 10 000 latu, tām ne vēlāk kā mēneša laikā pēc šīs summas sasniegšanas vai pārsniegšanas ir jāreģistrējas VID kā apliekamām personām.

Ņemot vērā šī lēmuma konstatējošajā daļā noteikto par *L.K.* pārdoto automašīnu vērtību, kā arī uzskatot automašīnu pārreģistrēšanas dienu no *L.K.* vārda uz citas personas vārdu par darījuma veikšanas brīdi, secinu, ka nodokļu maksātāja veikto darījumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā pārsniedza Ls 10 000 robežu 2002.gada 21.maijā, un tā bija Ls 11 587,27.

Tādēļ pamatota ir VID Vidzemes reģionālās iestādes norāde, ka *L.K.* mēneša laikā, t.i., līdz 2002.gada 21.jūnijam VID bija jāreģistrējas kā ar PVN apliekamai personai.

L.K. likumā noteiktajā termiņā (konkrētajā gadījumā līdz 2002.gada 21.jūnijam) nebija reģistrējies VID kā ar PVN apliekamā persona un par veiktajām preču piegādēm nebija aprēķinājis, kā arī nomaksājis budžetā PVN. Tāpēc konstatēju, ka VID Vidzemes reģionālā iestāde ir pamatoti piemērojusi likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 35.panta trešo daļu, kas nosaka - ja persona saskaņā ar šī likuma 3.panta prasībām nav reģistrējusies VID kā apliekamā persona, bet veic apliekamus darījumus, šī persona no dienas, kad tai bija jāreģistrējas šajā likumā noteiktajā kārtībā, tiek pakļauta nodokļa maksājumiem bez tiesībām uz priekšnodokļa atskaitījumiem.

Tātad atbilstoši pārbaudē konstatētajam *L.K.* saskaņā ar minētā likuma 35.panta trešajā daļā noteikto papildu nomaksai budžetā aprēķināms PVN par 2002.gada jūnijā - decembrī, 2003. un 2004.gadā veiktajām preču (automašīnu) piegādēm. Pārbaudē tika konstatēts, ka 2002.gada jūnijā -decembrī, 2003. un 2004.gadā *L.K.* preču piegādi ir veicis Ls 324 292,97 apmērā. Tāpēc VID Vidzemes reģionālā iestāde ir pamatoti saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 35.panta trešo daļu *L.K.* papildu nomaksai budžetā aprēķinājusi PVN par 2002.gada jūniju - decembri, 2003. un 2004.gadu Ls 58 372,74 (Ls 324 292,97 x 18 %).

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 1.panta 3.punktā noteikts, ka ar iedzīvotāju ienākuma nodokli tiek aplikti fiziskās personas ienākumi no saimnieciskās darbības. Savukārt saskaņā ar minētā likuma 11.panta pirmo un $1.^{1}$daļu par fiziskās personas saimniecisko darbību ir uzskatāma jebkura darbība, kas vērsta uz preču ražošanu, darbu izpildu, tirdzniecību un pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību, un fiziskās personas ienākums no saimnieciskās darbības tiek aprēķināts kā ieņēmumu ar to gūšanu saistīto izdevumu starpība.

Pamatojoties uz datiem, kas norādīti fiziskās personas muitas deklarācijās un tam

pievienotajos dokumentos, *L.K.* iegādāto automašīnu vērtība (ņemot vērā arī reģistrācijas izdevumus un samaksātos nodokļus) 2002.gada bija Ls 15 354,39, 2003.gadā - Ls 132 002,27 un 2004.gadā - Ls 162792,5.

Kā jau tika minēts šī lēmuma konstatējošajā daļā par PVN, *L.K.* 2002., 2003, un 2004.gadā realizēto automašīnu vērtība tika noteikta, tika pamatoti aprēķināts papildu nomaksai budžetā iedzīvotāju ienākuma nodoklis par 2002.gadu Ls 807,19 un par 2003.gadu Ls 7734,43.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.panta pirmajā daļā noteikts - ja maksātājs, pārkāpdams šī likuma prasības, nav aprēķinājis nodokli no visa apliekamā ienākuma, kas atbilstoši šim likumam ir apliekams ar nodokli, izņemot tos ienākumus, no kuriem nodoklis bija jāietur izmaksas vietā darba devējam vai citai personai, viņam ir jāsamaksā iztrūkstošā nodokļa summa un soda nauda iztrūkstošās nodokļa summas apmērā.

Tātad VID Vidzemes reģionālā iestāde ir pamatoti saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $31.^3$panta pirmo daļu *L.K.* papildu nomaksai budžetā aprēķinājusi iedzīvotāju ienākuma nodokli par 2002.gadu Ls 807,19, par 2003.gadu Ls 7734,43 un soda naudu Ls 8541,62.

[2.1] Administratīvajā rajona tiesā 2005.gada 27.decembrī saņemts pieteicēja pieteikums (lietas 3.-7.lp.), kurā lūgts atcelt Lēmumu un 2005.gada 28.decembrī ierosināta lieta. Pieteikums pamatots ar to, ka:

Lēmumā pārkāpts Administratīvā procesa likuma (turpmāk - APL) 67.panta 2.daļas 7.punkts.

Nepareizs ir apgalvojums, ka pieteicēja darbība, sistemātiski ievedot un realizējot Latvijā automašīnas, atbilst Komerclikuma 1.panta trešajai daļai un likuma „Par uzņēmējdarbību" 1.pantā noteiktajai saimnieciskās darbības veikšanas definīcijai, jo tajā noteikts, ka saimnieciskā darbība ir jebkura sistemātiska, patstāvīga darbība par atlīdzību. Komerclikumā noteiktie saimnieciskās darbības kritēriji ir kumulatīvi, t.i. tās kvalifikācijas nepieciešamais nosacījums ir atbilstība visiem trim minētajiem kritērijiem vienlaikus. Pamatojoties uz APL 17.panta pirmajā daļā noteikto gramatisko interpretācijas metodi, jēdziena „atlīdzība" nozīme: darba samaksa („Juridisko terminu vārdnīca", Nordik, Rīga, 1998.); tas, ar ko tiek atlīdzināts, samaksāts (par ko); samaksa („Latviešu literārās valodas vārdnīca" 1.sējums, Zinātne, Rīga, 1972.); tas, ar ko atlīdzina, samaksā (kādam par darbu, pakalpojumu) („Latviešu valodas vārdnīca" A-Ž, Avots, Rīga, 1987).
Atlīdzības kritērijs ir nozīmīgs saimnieciskās darbības noteikšanā, jo darbība bez atlīdzības nevar tikt uzskatīta par saimniecisko darbību. Darbību var kvalificēt kā saimniecisko darbību tikai tad, ja tā izpaudusies kā atlīdzības darījuma veikšana. Likuma „Par uzņēmējdarbību" 1.panta pirmajā daļā formulēts uzņēmējdarbības jēdziens. Uzņēmējdarbība ir ilgstoša vai sistemātiska ekonomiskā darbība un kapitāla ieguldīšana, kas vērsta uz preču ražošanu, realizāciju un darbu izpildi, tirdzniecību, pakalpojumu sniegšanu nolūkā iegūt peļņu.

Lietas materiālos netiek pierādīts, ka VID būtu konstatējis atlīdzības kritērija esamību vai to, ka es būtu guvis peļņu. Tas, savukārt, izslēdz iespēju konstatēt, ka *L.K.*

būtu veicis saimniecisko darbību. APL 150.pants nosaka, ka iestādei jāpierāda tie apstākļi, uz kuriem tā atsaucas kā uz savu iebildumu pamatojumu.

VID, nosakot automašīnu pārdošanas vērtību, nepamatoti piemērojis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.2.panta 4.daļas 3.punktu, jo minētā norma piemērojama tikai gadījumos, ja nodokļu maksātāja norādītā darījuma vērtība neatbilst tirgus vērtībai. Šādi apstākļi ne Lēmumā, ne audita pārskatā nav konstatēti un pierādīti, tādēļ uzskatāms, ka Lēmuma pamatojums saskaņā ar APL 67.panta 2.daļas 7.punktu, ir nepatiess.

VID rīcībā nav pierādījumu, kas uzliktu *L.K.* par pienākumu reģistrēties PVN reģistrā, saskaņā ar likuma „Par PVN" 3.panta 3.daļu (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004.gada 1.maijam).

Attiecībā uz materiālajām tiesību normām darbojas vispārējs tiesību princips, ka katra tiesiska attiecība apspriežama pēc tām tiesību normām, kas bija spēkā tiesiskās attiecības rašanās, grozīšanas un izbeigšanas brīdī. Atbilstoši likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 9.pantam normatīvajiem aktiem nav atpakaļejoša spēka, izņemot īpaši paredzētus gadījumus. Līdz ar to likums „Par PVN" attiecībā uz 2002., 2003., 2004.gadu (līdz 01.05.2004.) piemērojams tādā redakcijā, kāda bija spēkā, kad radās tiesiskās attiecības attiecībā uz nodokļu nomaksu šajā periodā. Ar šo konstatēju, ka Lēmums nav pamatots ar attiecīgajā laikā spēkā esošu normu. Saskaņā ar APL 67.panta 2.daļas 7.punktu, Lēmums attiecībā uz papildus aprēķināto PVN ir nepamatots.

Lēmumā izteiktie pieņēmumi, ko izteica VID, nepierāda to, ka VID būtu konstatējis atlīdzības kritērija esamību vai to, ka *L.K.* būtu guvis peļņu. Tas, savukārt, izslēdz iespēju konstatēt, ka būtu veikta saimnieciskā darbība.

[3] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumā (lietas 21.-22.lp.) norāda:

Aptaujājot Lēmumā minētos automašīnu īpašniekus, konstatēts, ka uz pieteicēja vārda ievestās automašīnas ir pārdotas.

Atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta pirmās daļas nosacījumiem par fiziskās personas saimniecisko darbību ir uzskatāma jebkura darbība, kas vērsta uz preču ražošanu, darbu izpildi, tirdzniecību un pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību.

Tirdzniecība ir ekonomiska darbība, kas saistīta ar preču pirkšanu un pārdošanu bez to būtiskas pārstrādes. Automašīnu pārdošana ir kvalificējama kā tirdzniecība. Kā redzams audita lietas materiālos, tad pieteicēja darbībās ir konstatējama atlīdzības darījumu veikšana. Attiecīgi pieteicēja veiktās darbības, atsavinot automašīnas, ir saimnieciskā darbība. Tā kā pieteicējs auditējamajā periodā nebija deklarējis gūtos ienākumus no saimnieciskās darbības (ienākumus no automašīnu pārdošanas), tad viņam pamatoti saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sestās daļas 3. un 9.punkta nosacījumiem VID noteica iedzīvotāju ienākuma nodokļa un PVN maksājumus uz aprēķina pamata, izmantojot nodokļu administrācijas rīcībā esošos datus.

Pie VID pārbaudē konstatētajiem apstākļiem, kas analizēti VID amatpersonu lēmumos, ņemot vērā paskaidrojuma pielikumā esošos rakstveida pierādījumus, pieteicēja pieteikumā minētie argumenti ir neatbilstoši lietā nodibinātajiem faktiem, līdz ar ko VID lūdz pieteicēja pieteikumu noraidīt, bet pārsūdzēto VID amatpersonas lēmumu atstāt spēkā kā likumīgu un pamatotu.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs nebija ieradies, kā arī nebija paziņojis par saviem neierašanās iemesliem, un tiesa noskaidrojot atbildētāja pārstāvju viedokli nolēma lietu izskatīt.

[5] Atbildētāja pārstāvji tiesas sēdē pieteikuma prasījumu neatzina ar Lēmumā un paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma tiesa
nosprieda:

L.K. pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2005.gada 24.novembra lēmuma Nr.19/31932 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2009.gada 12.janvārī.

Tiesnesis (paraksts) M.Mednis
NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnesis M.Mednis
Rīgā, 2009.gada 12.janvārī.